

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΙΑ φορά — ελπίζω στη Δωροθέα — τα φαντάσματα ήταν πάρα πολύ της μόδας. Τώρα όμως δεν είνε πιά. Ή Σνωτία και η Γελανδία, που προηγήσαν φαντάσματα έδω και λίγα χρόνια σ' ελό τον κόσμο, βλέπουν σήμερα ότι λιγότερα πολύ ή εξαγωγή τους. Οι ώραιοι καιροί με τους Γοτθικούς κύργους του Βάλτερ Σωίτ πέρασαν πιά γιά πάντα. Τα φαντάσματα, που είνε εκ φύσεως αντίδροστικά, παρά την Γερμανία μαζί με τους εύνγενείς φρουδαρχές, παρ' όλη την εκμετάλλεση που τούς κάνει ο Γερμανικός κινηματογράφος. Κι' άν στην 'Αμερική ακούγεται άκόμα τα μεσάνυχτα ο θόρυβος κάποιου άκόμου πλάσματος, τίν δεν είνε κανένα φάντασμα, που είνε εκ φύσεως αντίδροστικά, παρά την Γερμανία μαζί με τους εύνγενείς φρουδαρχές, παρ' όλη την εκμετάλλεση που τούς κάνει ο Γερμανικός κινηματογράφος. Κι' άν στην 'Αμερική ακούγεται άκόμα τα μεσάνυχτα ο θόρυβος κάποιου άκόμου πλάσματος, τίν δεν είνε κανένα φάντασμα,

λυσιάδας, μπορεί νάναι κανείς βέβαιος ότι δεν είνε κανένα φάντασμα, παρά μιά παλιά κι' άρροπορημένη Φόρντ, που γυρίζει στο κεράσι. Στην Άσία τα φαντάσματα είνε άμέτρητα, μα είνε, ως επί τώ πλείστον, ή ψυχές των γυναικών εκείνων, που άγύρσαν πολύ τόν έρωτα και παροουσιάζονται μόνο στά πάλιγυρακία. Ή 'Ιαπωνία τέλος έχει κι' αυτή τα φαντάσματα της, μα τή περισσότερο χρωστούν τίν ύπαρχι τους στους Κινέζικους θούλους...

'Εγώ άνικόω σέ μιά γενιά, που δεν πιστεύει τα φαντάσματα. Ή Δωροθέα, που είνε δέκα χρόνια πού μικρή από μένα, άνίχει σέ μιά γενιά που πιστεύει άκόμη σ' αυτά. Και γι' αυτό ή Δωροθέα τρελαίνεται γι' άκόμη εκπληκτικές ιστορίες γιά φαντάσματα, που τήν κάνουν ν' ανατριχιάζει.

—Δέν Ξέρω νά διηγούμια άωορρα, τής ελπιά, μα γιά νά σ' ευχαριστήσο, θά σοι διηγούμια μιά Γιαπωνέζικη ιστορία : Τής ε' δνω Παισιές. Τήν εποχή τής Μογγολικής άνωσισης τόν Νγκούν, ήταν σινηθια νά φτωγαγοούν έξωστα τούς δρούσις τής πρώτης νύχτες τής νέας σελήνης. 'Όσα δούλεταν ή κομάντιοναν τή μέρα, έδωγαν τότε γιά νά γαρούν τή βραδιήν δροσιά. Τα παιδιά έτρχαν έδω κι' εκεί μέσα στους δρούσις, ή κοινές κυρίες περνούσαν με τή γαλάζια άμαξάνια τους και οι νερά με τής νέες έκαναν τόν περιπατίν τους κάτω από τή πολύχρωμα φαναράκια.

Μιά νύχτα, ήταν ή δέκατή πέμψη τής χρονιάς Κίνγκ - Τσέν, ένας νερός σπουδαστής, που λεγόταν Κιάο, καθόταν στη βεράντα του σπιτιού του, άντίκρου στην πόρτα, και κούταζε τόν κόσμο που περνούσε. 'Ο Κιάο ήταν λυπημένος, γιατί είχε πεθάνει ή γυναίκα του και συλλογιζόταν με πίκρα τή μοναξιά τής ζωής του. Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα κι' ο κόσμος πιά είχε σκορπίσει. 'Αξαφνα λοιπόν ο Κιάο είδε μιά δούλα, που κρατούσε ένα φανάρι, πάνω στο όποιο ήταν ζωγραφισμένες δύο παωνίες και φώτιζε τόν δρόμο σέ μιά κατέλλα, τυλιγμένη σ' ένα κόκκινο σάλι, πάνω από τή γαλάζια φόρεμά της. Στο φως τού φαναριού ο νερός σπουδαστής είδε ότι ήταν πάρα πούν χαριτωμένη κι' άμέσως άναγει ή καρδιά του από τόν έρωτα. Κι' έτοι τήν πήρε από πίσω κι' ύστερα τήν προσέφερε, γιά νά τήν δη καλύτερα στον πρόσωπο. Η κατέλλα τώ κατάλαβε, γύρισε τώ κεράλι, τώ χαμογέισε και τώ ελπιά :

—Ποός θα φανταζόταν ότι θα συναντιώμαστε κάποτε στό δρόμο ; Μά νάναι άραγε τυχαία αυτή ή συνάντησή μας ;
—'Ο Κιάο έκανε μιά ύποκλιση και τής άπάντησε :
—Θέλετε νά τμήσετε τώ σπιτί μου με μιά επίσκεψή σας ;
—Δίχως νά τώ άποκριθή ή κατέλλα, φώναζε τή δούλα της, που τραβούσε μπροστά.

—'Ελα, Κίν-Λι-Έν. τής ελπιά. Φέξτε μου τώ δρόμο...

'Ο Κιάο τότε πήρε τήν κατέλλα από τώ χέρι και τήν έμπασε στό σπιτί του. 'Επειτα τήν ρώτησε από πού έρχόταν και πού ήταν τ' όνομά της.

—Μέ λένε Φου-Λι-Κίνγκ, τώ άπάντησε. 'Ο πατέρας μου ήταν ο δικαστής του Χόα-Τσέ-Όθ. Οι γονείς μου πέθαναν, δέν έχω άδελφούς και ζω με τή δούλα μου Κίν-Λι-Έν στή συνοικία τού Χου-Σίν. 'Υστερα πέρασαν πολλές ώρες τής νύχτας μαζί, πίνοντας τσάι, μιά άγκαλιάσματα και με φιλιόμα...

Τά Ξημερομιάματα, πριν βγη ο ήλιος, ή ύμορρη κατέλλα έφυγε από τώ σπιτί του Κιάο και τώ βράδυ, με τώ σκοτάδι, Ξαναγύρισε. Κι' αυτή ή ιστορία κράτησε πολλές νύχτες.

'Επειτ' από λίγο καιρό, ο Κιάο, που δέν είχε πη κανένα τήν περιπέτριά του, δέχτηκε τήν επίσκεψη ενός γείτονά του. Αφ' ός λοιπόν τώ έξωμολογήθηκε πού είχε παρανευθιά από τής μισθολογικής έπικονέψης τής κατέλλας κι' είχε παρομηνεί μιά νύχτα τήν εισοδή τού σπιτί τού νεαρού σπουδαστή. Κατόπιν είχε κρινωκαττάσει από μιά χαρμαίδα τής πόρτας και τόν είχε δην νά τρώει και νά γλεντάει με μιά γυναικία νεκροστολισμένη, με πούδραρισμένο πρόσωπο.

—Φίλοξενείτε ένα λείψανο, τώ ελπιά. 'Έχετε τώ νοσ, γιατί μπορώ νά σας συμβη καμιά μεγάλη συμφορά. Αυτή ή γυναίκα θά έξων-

τήση, σιγά-σιγά, τώ πνεύμα σας, και μιά μέρα θα φύσση πάνω σας άπως φρούσε γιά νά σβήσουμε ένα κερί. Και ξερετε βέβαια ότι ή κρφή τήν των πεθαμένων σκοτώνει...

'Ο Κιάο τρομοκρατήθηκε άτ' αυτά τά λόγια και πήρε τήν άπόφασιν νά δη άν ήταν άλήθεια όσα τώ είχε πη ή κατέλλα. Πήγε λοιπόν τήν άλλη μέρα στή συνοικία τού Χου-Σίν. Κανένα άκως εκεί πέρα δέν ήξερε τήν Φου-Λι-Κίνγκ. Γυρίζοντας έπειτα στό σπίτι του, πέρασε έξω από τήν περιήμη παγόδα τού Χου-Σιν-Σέ. Και μήτσε μέσα. Είθε τότε, σέ μιά γυνιά τής παγόδας, ένα κενοτάριο από χρυσή και μαύρη λάκα και πάνω σ' αυτό ένα φερέτρο, ένα από εκείνα τά φερέτρα, που μένουν προσωρινά στίς παγόδες ώπου να μεταφερθούν στό νεκροταφείο. 'Ο Κιάο δέν τώ έδειξε στήν αρχή καμιά ύδατερη προσοχή, μα ξαφνικά τά μάτια του καθοώθησαν στήν έπιγραφή του, που έλεγε : «Φου-Λι-Κίνγκ, κούη τώ δικαστού Φου τού Χόα-Τσέ-Όθ». Στή μιά μεριά τού φερέτρου ήταν μιά από εκείνες τής ζωγραφίες, που συνηθίζονται στίς κηδείες και που παρσάνουν τους δούλους τού μακαρίτη. Πάνω λοιπόν από αυτή τήν ζωγραφιά, ήταν γραμμένο ένα ύνομα : «Κίν-Λι-Έν». Ήταν τ' όνομα τής δούλας, που συνώδεσε τώ πρώτο βράδυ τή φίλη τού νεαρού σπουδαστή. 'Εκτός άτ' αυτό, μπροστά τώ φερέτρο ήταν ένα φανάρι, πάνω τώ από ο όποιο ήταν ζωγραφισμένες δύο παωνίες. Αυτή λοιπόν ή τελευταία άπόδειξι έλεισε τόν Κιάο... Είχε άδωρο ο γείτονά του.

Μόλις έκανε αυτή τήν ανακάλυψη, τώβαλε άμέσως στά πόδια, δίχως νά γυρίσει πρός τώ πίσω τώ κεράλι του. Κι' όταν έβρισκε στό σπιτί του, διηγήθηκε στό γείτονά του τί είχε ανακαλύψαν τυχαία σ'ήν παγόδα τού Χου-Σιν-Σέ. Είχε πέσει θύμα τού έρωτός ενός φαντάσματος : τού φαντάσματος τής νεκρής Φου-Λι-Κίνγκ.

—Τώρα, λοιπόν, να μη Ξαναπαράσση από τήν παγόδα τού Χου-Σιν-Σέ, τώ ελπιά, τώ γείτονάς του, που ήξερε από αυτά τά πράγματα. Και νά, κάτρωσε από τώ έθωρη στήν κρεβατοκάμαρά σου και δέν θα Ξαναδεχθής πιά καμιά νυχθημιόνη έπίσκεψη.

Κι' έστρεφον τόν Κιάο ένα μεταξωτό χαρτί, γεμάτο έξοκια.

—Από τότε πέρασε ένας μήνας, δίχως νά φανη ή Φου-Λι-Κίνγκ κι' ή δούλα τής.

Μά μιά νύχτα, ο Κιάο γλεντήσε με τώ φίλου του κι' ήπε ποτί, γιά νά γυριστί τήν έπιτυχία του στίς έξέτασεις.

Κι' ύστερα, παραπατώντας, Ξεκίνησε γιά τώ σπιτί του. Μά έβλασε τής συμβολής τού γείτονά του και πέλασε μπροστά από τήν παγόδα τού Χου-Σιν-Σέ. Εκεί πέρα βρήκε τήν Κίν-Λι-Έν, τή δούλα, νά τόν περιμήνε στώ κατώφλι.

—Ή καιμένη ή καρία μου σέ περιήμενε τώσον καιρό, με άγωνία, ελπιά στόν Κιάο, μαζί μ' ένα σωρό άλλα τριφερά παράνομα.

'Επειτα τόν τραβήξε μέσα στήν παγόδα, ως τώ χρυσό και μαύρο κενοτάριο, όπου τόν περιήμενε ή βλαμμένη και νεκροστολισμένη κατέλλα, καθισμένη πάνω στό φερέτρο.

—Μέ Ξέχασες, άχάριστε ! τώ ελπιά. Κι' έγω, που νόμω ότι μ' άγαπούσεσ ... Μά δέν είμαι πιά δική σου ;
—'Ο Κιάο, μεθυμένος άπως ήταν, τήν άπρησε νά τόν γυρισί με χάδια και φιλιόμα.

—Και τώρα, τώ Ξαναείτε ή Φου-Λι-Κίνγκ, με μιά παραξενή φωνή, που έκανε τόν Κιάο ν' αναριχιάσει, τώρα δέν θα σ' άφρησο πιά νά γύρης...

Κι' άρπαξε τόν Κιάο από τώ χέρι. Τώ βαρύν σκέπασμα τού φερέτρου άνασφώθηκε Ξαφνικά κι' έπειτα....Ξανάλεισε μ' έναν πένθυμο κρότο, από πάνω του...

'Ο αν άκως ο γείτονάς του Κιάο πρόσει τής Ξαφνιάς του, βρήκε τούς φίλους τού σπουδαστή, κι' όλο μαζί, έπιγαν στήν παγόδα τού Χου-Σιν-Σέν, όπου ανακάλυψαν τήν άκρη τού φορέματός του, που είχε μένει έξω από τώ φερέτρο.

'Ετρεξαν λοιπόν άμέσως κι' ελλοπίσαν τους παπάδες, οι όποιοι άνοϊζαν τώ φερέτρο και βρήκαν στήν άγκαλιά τής πεθαμένης Φου-Λι-Κίνγκ τώ ξεστό άκόμη σόκιο τού δυστυχισμένου Κιάο ! Οι δύο έρωτευμένοι λοιπόν μεταφέρθηκαν έξω από τήν πόλη, σ' ένα έρημοκό μέρος, κι' εκεί θάφηκαν από τούς παπάδες τής παγόδας.

'Από τότε, τής άγροής νύχτες, οι άγορομημένοι ταξιδιωτές βλέπουν νά περνούνε δύο σκιές, με μιά δούλα μπροστά, που κρατάει ένα φανάρι, πάνω στό άπόιο είνε ζωγραφισμένες δύο παωνίες...

—Κι' έπειτα ; με ρώτησε ή Δωροθέα.

—Τι έπειτα ; Δέν έχει άλλο ! Δέν νομω ότι όποιος συναντήσει τή νύχτα αυτά τά τρία φαντάσματα, πέττει άρρωστος τήν άλλη μέρα και λιώνει με δόλοληρη έδδωμάδα από τόν πυρετό.

—Αιτές ή ιστορίες μου άρέσουν ! μω ελπιά ή Δωροθέα. Ή γυναικείες Ξετρελλαινούνται γιά τώ ύμορρη νέους, που έχου μιαρτα μαλλιά...

—Ναι, μα οι άνδρες προτιμούν τής Ξανθές ... τής ελπιά.
Και τήν έσοφίσα στήν άγκαλιά μου, μ' ένα φλογερό και παρόμοιο έρωτα.
ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

